

Cât va fi

Samoila

Este trist omul-țărână, când se crede demiurg,
Dominându-și stirpea lui, sursa relelor ce curg,
Foamea de concret îl paște, torturat de întrebări,
Despre ordinea în lume, cu speranțe-n vindecări.

Chiar de e acum el zeul cu un aer de nebun,
Stăpânit de-o reverie a strămoșului comun,
Nu e starea lui reală, oglindită-n conștiință,
Mistic e, și nu salută ce coboară din știință.

Că aceasta este bună, pe domenii limitate,
Intuind în transcendent, pasul tot pe loc îl bate,
Scepticism sădind în suflet și cerință la cei goi
Să nu-și mai ridice glasul despre multele nevoi.

Teamă nu-i va fi vreodată, că va ancora în viață
În împrejurări hilare, într-un loc brodat cu gheață,
Cât va fi fiind aici, stăpânit va fi de moarte,
Iar tristețile trăite le va-nscrie-ntr-a lui carte.